

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 4To/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5825010030
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Bebčáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5825010030.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Bebčákovvej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Mareka Šenkára, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júla 2025 odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. OT/5/2025 zo dňa 24.2.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. OT/5/2025 zo dňa 24.2.2025 bol obžalovaný A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. E., F. XXX/XXX, uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

i napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo zo dňa 21.6.2023, sp. zn. OT/50/2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2023, ktorým bol odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu tridsaťšesť mesiacov, dňa 20.1.2025 v čase okolo 16.30 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Seat Leon, EČV: G. XXX H. po súkromnej príjazdovej ceste, ktorá vedie k rodinnému domu, súpis. č. XXX v obci B., okres Námestovo, následne po ceste k rodinnému domu bez súpisného čísla susediaceho s rodinným domom súpis. č. XXX, kde nabúral do rozvodovej elektrickej skrinky, po príchode na miesto udalosti ho hliadka Obvodného oddelenia PZ Námestovo vyzvala k vykonaniu dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu, ktorej sa tento odmietol podrobiť a taktiež sa odmietol podrobiť lekárskeму odberu a laboratórnym vyšetreniam krvi a moču, hoci mu v tom nebránil zdravotný stav ani iné relevantné skutočnosti.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti súd obžalovaného odsúdil podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov 8 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B. prostredníctvom obhajcu písomným podaním dňa 11.3.2025, a to proti všetkým výrokom rozsudku. Zhlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním so zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 28.4.2025, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 28.4.2025, a to nasledovne:

Dňa 20.1.2025 v čase okolo 16.30 hod. nevedol osobné motorové vozidlo zn. SEAT Leon, EČV: G. XXX H.. Toto osobné motorové vozidlo v tom čase viedla jeho manželka I. B., B. I., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. J. XXX. Výpovede svedkýň I. B., B. I. a K. I., B. L., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom

B. J. XXX, sú zjavne nepravdivé. Trvá na výsluchu týchto dvoch svedkýň, pretože ich výsluchom sa preukáže nepravdivosť ich svedeckých výpovedí v tejto trestnej veci a ich zaujatosť voči jeho osobe. Dňa 20.1.2025 sa neodmietol podrobiť vykonaniu dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu. Taktiež sa neodmietol podrobiť lekárskeму odberu a laboratórnym vyšetreniam krvi a moču. Trvá na výsluchu svedkyne G. L. a jej kolegyne z hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Námestovo a na vykonaní konfrontácií týchto dvoch svedkýň s jeho osobou. Týmito dôkazmi sa preukáže nepravdivosť svedeckej výpovede G. L. v tejto trestnej veci a jej zaujatosť voči jeho osobe.

Preto na základe vyššie uvedeného obžalovaný navrhuje, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. a následne vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, alternatívne, aby vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie vo veci.

Prokurátorka sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne vyjadrila podaním so zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 15.5.2025, a to nasledovne:

Obžalovaný v doplnení odvolania navrhol výsluch svedkýň I. B.

a K. I., ďalej navrhol výsluch policajtiiek G. L. a jej kolegyne

z hliadky Obvodného oddelenia PZ Námestovo, ďalej navrhol konfrontáciu policajtiiek G. L. a jej kolegyne z hliadky Obvodného oddelenia PZ Námestovo s ním. Týmito dôkazmi sa obžalovaný snaží preukázať nepravdivosť ich svedeckých výpovedí a tiež zaujatosť svedkýň voči jeho osobe. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazuje na § 272 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého „po vykonaní všetkých dôkazov zistí predseda senátu, či strany nemajú návrhy na doplnenie dokazovania“. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda, že ich berie späť. Na pojednávaní konanom dňa 24.2.2025 po tom, čo bol obžalovaný vypočutý ku skutku, boli prečítané zápisnice o výsluchoch svedkov (medzi nimi tiež výsluchy obžalovaným navrhnutých svedkov v doplnení odvolania, s čím obžalovaný súhlasil), prečítané listinné dôkazy, obžalovaný na výzvu súdu podľa § 272 ods. 2 Tr. por. uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Na základe vyššie uvedeného je toho názoru, že návrhy na dokazovanie uvedené v doplnení odvolania obžalovaného zo dňa 28.4.2025 nie je možné v odvolacom konaní vykonať s tým, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bola preukázaná vina obžalovaného v zmysle podanej obžaloby.

Preto navrhuje, aby Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol.

Verejné zasadnutie pred odvolacím krajským súdom o odvolaní obžalovaného sa konalo v neprítomnosti obžalovaného A. B. a za prítomnosti prokurátorky. V rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Rozsudok považuje za vecne správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch. Uložený trest odňatia slobody, ako i trest zákazu činnosti vodiča považuje za primeraný, pričom odvolanie obžalovaného je len opakovaním jeho doterajšej obhajoby.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ (obžalovaný) podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným A. B. bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote, avšak odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené

dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, okresný súd postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s podstatnou obhajobou obžalovaného A. B. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného A. B. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný A. B. založil odvolanie v podstatnej miere na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho podstatnými námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neopochybuje nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie podstatných odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu, majúcich podstatný význam z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný A. B. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný A. B. rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využil všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, vrátane hodnotenia zákonnosti dôkazov a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného A. B., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný A. B. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný A. B. sa necíti byť vinným zo spáchania tohto skutku. Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že on motorové vozidlo nešoféroval. Nechce povedať na ženu, ani na švagrinu, oni neklamú, videli to, čo videli a hovorili pod nátlakom udalostí. Pri svojom výsluchu v prípravnom konaní pred povereným príslušníkom PZ okrem iného uviedol, že s motorovým vozidlom jazdil okolo ich neoplošteného rodinného domu, s ktorým aj nabúral do elektrickej rozvodnej skrine, ktorá je pred rodinným domom jeho švagrinej a švagra. Ako s autom jazdil, tak ho videla manželka I. a švagriná a zavolali políciu. Policajti mu dávali aj fúkať, poučili ho, ale on odmietol fúkať. Potom ešte zistili, že má uložený zákaz šoférovania. Priznáva sa k tomu, že šoféroval motorové vozidlo a mal vypité. Obžalovaný je zo žalovaného skutku okrem svojej vlastnej výpovede v prípravnom konaní primárne usvedčovaný výpoveďou svedkyne I. B. – manželky obžalovaného, ktorá v rámci výpovede podrobne popísala okolnosti a priebeh skutku, teda akým spôsobom a za akých okolností práve obžalovaný A. B. viedol dňa 20.1.2025 v čase okolo 16.30 hod. motorové vozidlo po súkromnej príjazdovej ceste, ktorá vedie k ich domu. Svedkyňa tiež uviedla, že videla, ako obžalovaný motorovým vozidlom vrazil do elektrickej rozvodnej skrine, ktorá je umiestnená na dvore ich susedov, teda pri dome. Následne hneď prišla vonku za obžalovaným k autu, z ktorého vystúpil on, a videla, že v aute bol len obžalovaný a nikto iný. Videla tiež to, že obžalovaný je opitý.

Ako na to správne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný aj výpoveďou svedkyne K. I. – švagrinej obžalovaného, ktorá vo svojej výpovedi z prípravného konania okrem iného uviedla, že keď pozerala von z okna, tak videla, že jej švagor A. B. vystupuje z ich auta zn. Seat Leon, zelenej farby, ktoré bolo pri rozvodovej elektrickej skrini. Nikto iný sa okrem A. B. v motorovom vozidle nenachádzal, ani z neho nevystúpil, takže určite šoféroval on. Videla aj cez okno, ako vystupuje z toho ich auta zo strany šoféra. Hneď, keď prišla k autu, z ktorého vystúpil A. B., videla, že je pod vplyvom alkoholu. Rovnako správne okresný súd poukázal aj na výpoveď svedkyne G. L., ktorá dňa 20.1.2025 vykonávala hliadkovú službu v služobnom obvode OO PZ Námestovo a ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že v rámci služobného zákroku sa obžalovaný na výzvu odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi.

Spáchanie skutku obžalovaným je s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preukázané výpoveďami svedkov I. B., K. I. a G. L.. Označené svedkyne zhodne a podrobne popísali konanie obžalovaného, konkrétne, že obžalovaný viedol vozidlo zn. Seat Leon, zelenej farby, evidenčné číslo G. XXX H., po súkromnej príjazdovej ceste, ktorá vedie k rodinnému domu súp. č. XXX v obci B. tak, že narazil do elektrickej rozvodnej skrine, a keď k nemu pristúpili svedkyne I. B. a K. I., videli, že obžalovaný je opitý, vozidlo viedol a z vozidla vystúpil len obžalovaný, ktorý po chvíli odišiel domov, kde zotrval v miestnosti (kotolne) domu až do príchodu hliadky OO PZ, kedy už nepožil žiadny alkohol.

Uvedené potom vylučuje odvolaciu námietku obžalovaného, že v inkriminovanom čase nevedol osobné motorové vozidlo a neodmietol sa podrobiť vykonaniu dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu a ani lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Ani odvolací krajský súd nezistil s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nepravdivosť svedeckých výpovedí označených svedkýň a ani akúkoľvek okolnosť, ktorá by odvodňovala prípadnú zaujatosť svedkýň

voči osobe obžalovaného. Na základe vykonaného dokazovania bolo aj podľa krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa skutok stal a skutok spáchal obžalovaný.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., a to z dôvodov, ktoré okresný súd podrobne a správne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku (pokiaľ ide o naplnenie obligatórnych znakov skutkových podstát žalovaných trestných činov na str. 6 až 7).

Podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1 odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Objektom tohto trestného činu je záujem spoločnosti na ochrane života a zdravia ľudí alebo záujem na ochrane cudzieho majetku pred osobami, ktoré pod vplyvom návykovej látky pri výkone zamestnania alebo inej činnosti ohrozujú tieto chránené záujmy.

V odseku 2 je uvedená základná skutková podstata, v ktorej sa zakotvuje trestnosť konania takého páchatela, ktorý sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej

v odseku 1 odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu pre zistenie, či nie je ovplyvnený návykovou látkou.

Objektívna stránka tejto skutkovej podstaty spočíva v konaní páchatela, ktorým sa páchatel odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky v tele, a to pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1. Povinnosť podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky nemá ten, u koho by takéto vyšetrenie bolo spojené

s nebezpečenstvom pre jeho zdravie alebo by vyšetrením bolo ohrozené jeho zdravie.

Podľa odseku 2 v spojení s odsekom 1 § 289 Tr. zák. sa ten, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by takéto vyšetrenie nebolo spojené

s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, potrestá sa odňatím slobody až na 1 rok.

V praxi to znamená, že ten, kto sa ako vodič motorového vozidla odmietne na výzvu príslušníka Policajného zboru podrobiť dychovej skúške, prípadne inej obdobnej skúške spôsobilej zistiť prítomnosť návykovej látky v tele (hoci návykovú látku pred vykonávaním uvedených činností nepožil), bude automaticky niesť trestnoprávnu zodpovednosť za spáchanie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky (t.j. bude páchatelom uvedeného trestného činu).

Podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Objektom tohto trestného činu je záujem spoločnosti na riadnom

a ničím nerušenom výkone rozhodnutí súdov alebo orgánov verejnej moci (§ 348 TZ).

Z hľadiska subjektívnej stránky sa pri tomto trestnom čine vyžaduje úmyselné zavinenie v zmysle ust. § 15 Tr. zák.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, aj pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z týchto dôkazov vyplývajúce a tieto potom správne vyhodnotil pre účely uloženia trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť v kontexte zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák., keď pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie

páchateľa o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, a tiež aj v kontexte účelu trestu. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. a konštatoval existenciu jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., keď obžalovaný už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu. Krajský súd na rozdiel od okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že v prípade aktuálne žalovanej trestnej činnosti obžalovaného A. B. je namieste konštatovať aj existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 3-krát súdne postihnutý, a to aj za spáchanie totožnej trestnej činnosti. Naposledy bol obžalovaný trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. OT/50/2023 zo dňa 21.6.2023, právoplatným dňa 21.6.2023, uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 24 mesiacov, do 21.6.2025, za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 36 mesiacov.

Obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov aj krajský súd považuje za zákonný a spravodlivý, zodpovedajúci zásadám ukladania trestov, účelu trestu a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Okresný súd obžalovanému trest ukladal vo výmere, ktorá zodpovedá skôr dolnej hranici trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného (§ 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.). Krajský súd si je vedomý záznamov u obžalovaného v odpise z registra trestov pre predchádzajúcu aj opakovanú trestnú činnosť, keď navyše opakovane ukladané a vykonané tresty si u neho zjavne nespĺnili svoj účel a dostatočne neviedli k jeho prevýchove a náprave. Vzhľadom na počet spáchaných priestupkov u obžalovaného (pozn. v dvoch prípadoch priestupkov na úseku dopravy, a to aj za vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu) neprichádza do úvahy ani poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. vedenie riadneho života, nakoľko vedenie riadneho života zahŕňa aj dodržiavanie právneho poriadku obžalovaným a spáchanie viacerých priestupkov porušením právnymi normami uložených povinností nie je vedením riadneho života. Na nápravu a prevýchovu obžalovaného aktuálne je nutné pôsobiť výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody, vzhľadom na zistené skutočnosti ohľadne osoby obžalovaného. Z uvedeného je tak bezpochyby zrejmé, že u obžalovaného napriek jeho predchádzajúcim odsúdeniam (aj vykonanému nepodmienečnému trestu odňatia slobody), nedošlo k prehodnoteniu spôsobu jeho života s cieľom viesť riadny život a nepáchať žiadnu protiprávnu činnosť. Ako na to správne poukázal už okresný súd, obžalovaný sa tejto trestnej činnosti dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia a zároveň počas výkonu trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá pre predchádzajúcu trestnú činnosť (v súvislosti s vedením motorového vozidla), teda ani hrozba nariadenia a výkonu trestu odňatia slobody za predchádzajúcu trestnú činnosť nebola pre obžalovaného dostatočnou výstrahou a motiváciou, aby viedol riadny život, prípadne aby prehodnotil doterajší spôsob života.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, na ďalšiu prevýchovu a nápravu obžalovaného je aj podľa krajského súdu nutné pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, nakoľko je zjavné, že doteraz uložené tresty obžalovanému sa minuli svojmu účinku a zákonom predpokladanému a sledovanému účelu trestu, aby obžalovaného prevychovali k vedeniu riadneho života. Aj podľa názoru krajského súdu, na ďalšiu prevýchovu a nápravu obžalovaného je s prihliadnutím na kriminálnu minulosť obžalovaného, povahu a okolnosti spáchanej trestnej činnosti nutné pôsobiť uložením prísnejšieho trestu ako v prípade predchádzajúcich odsúdení, a to nepodmienečného úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Obžalovaný pri svojom pobyte na slobode opakovane preukázal, že z dlhodobejšieho hľadiska nie je schopný viesť riadny život a dopúšťa sa opakovane aj totožnej trestnej činnosti. Zohľadniac kritériá ukladania trestov podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., ako aj účel trestu, aj krajský súd považuje obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere

5 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za primeraný, a to osobitne zohľadniac osobu obžalovaného, povahu, okolnosti a závažnosť spáchanej trestnej činnosti, hroziaci následok, pri existencii jednej poľahčujúcej a dvoch priťažujúcich okolností. Úhrnný trest odňatia slobody bol obžalovanému ukladaný v zákonnej výmere trestného činu najprísnejšie trestného podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., zohľadniac ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. Takýto trest zodpovedá aj zásadám individuálnej a generálnej prevencie a je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a u obžalovaného takýto trest možno považovať za dostatočný pre dosiahnutie účelu trestu, vrátane súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 5 rokov a 8 mesiacov. Krajský súd uzatvára, že charakter predchádzajúcich odsúdení obžalovaného A.

B. odôvodňoval uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 5 rokov a 8 mesiacov, teda obligatórne v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku § 61 ods. 2 Tr. zák. (pozn. pri správnom použití ust. § 61 ods. 3 Tr. zák.).

Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd prvého stupňa obžalovaného správne na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd odvolanie obžalovaného proti výroku o vine a treste napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol. Obžalovaný v rámci odvolania neuviedol žiadne také právne významné a relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť vecne správne a zákonné rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine obžalovaného a uložení trestu za spáchanú trestnú činnosť obžalovanému. Obžalovaný súdenu trestnú činnosť nepochybne spáchal, pričom právnym následkom spáchanej trestnej činnosti je uloženie zákonného a spravodlivého trestu, ktorý si obžalovaný musí vykonať.

Ani podľa názoru krajského súdu v tomto prípade nie sú splnené zákonné podmienky na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., t.j. uplatnenie princípu ultima ratio pri spáchaní prečinov obžalovaným. Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Podľa názoru krajského súdu závažnosť obžalovaným spáchaných prečinov nie je, vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného ako páchatel'a, nepatrná. Obžalovaný konal úmyselne, keď v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, viedol osobné motorové vozidlo, navyiac v čase, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti viesť motorové vozidlo, teda vykonával inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, teda postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol. V ostatnom krajský súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné a správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.